

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās

Draudzes Līvīze

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •
2021. gada oktobris, Nr.73

*Bērniņi, nemīlēsīm vārdiem, nedz ar mēli,
bet ar darbiem un ar patiesību.*

~ 1.Jņ.3:18 ~

Bet tie ēda un paēda... Un to bija kādi četri tūkstoši (Mk.8:8-9)

Kristū šie cilvēku tūkstoši jau sen – kopš pasaules sākuma – bija paēdināti; jo Viņš zina un pazīst pārpilnību, itin kā tā būtu atklājusies jau pirms gadu tūkstošiem. Taču mācekļu acīm tas šķiet neiespējami – kā toreiz, tā pēc gadu tūkstošiem. Ak! Miesa, tu esi un paliec tā pati miesa! Kad nedraud briesmas un posts vai arī, kad esi mierā ar sev piederošo mantu, tad gan tu spēj ticēt. Tiklīdz uzbrūk trūkums, tu vaimanā un dziedī tā, kā sacīts 4. psalmā: *“Kas dos mums laimi?”* Miesa un neticība tik ļoti pieķeras redzamajām un klātesošajām lietām, tik neiespējami tai šķiet saskatīt neredzamās un nākamās lietas! 104. psalmā lasām: *“Viņi visi gaida uz Tevi, lai Tu viņiem barību dod savā laikā. Kad Tu to viņiem dod, tad viņi to sakrāj; kad Tu atver savu roku, tad viņi top paēdināti ar visu labu.”* (Ps.104:27–28)

Mārtiņš Luters

Mācītāju uzrunas

Mateja 13:8 *Bet cita sēkla krita labā zemē un nesa augļus – cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus, cita trīsdesmitkārtīgus.*

Dieva Tēva mīlotie māsas un brāļi Kristū!

Pļaujas svētki mums atgādina par Dieva radīšanas un Radības uzturēšanas darbu.

1.Mozus 8:22 *Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts.*

Pļaujas svētki atgādina mums cilvēces grēkā krišanu.

1.Mozus 3:17 *Lai zeme ir nolādēta tevis dēļ; tev, smagi strādājot, būs maizi ēst visas sava mūža dienas.*

Pļaujas svētki mums atgādina to, ka ikkatram Dieva vārdam ir kā sēklai jānes augļi ticīgā cilvēka dzīvē.

Mateja 13:8 “cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus, cita trīsdesmitkārtīgus.”

Lūgsim Dievu bez mitēšanās, lai uzklautīto Dieva vārdu uzņemam ar ticīgu un pašāvēģu sirdi! Lai tas nes mūsos daudzkārtīgos gara augļus Dievam – Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam par godu un mums par svētību!

Prieka un pateicības pilnus Pļaujas svētkus!

Jūsu mācītājs Kristū – Ingus Dauksts

Ak, Kungs, cik daudz gan man pretinieku! Cik daudz tādu, kas ceļas pret mani! Daudz ir to, kas saka uz manu dvēseli: "Tai pestīšanas nevaids pie Dieva!" Bet Tu, Kungs, esi mans vairogs, kas mani sargā, mans gods un tas, kas paceļ manu galvu. Skaļā balsī es piesaucu To Kungu, un Viņš atsaucās man no Sava svētā kalna. Es apgūlos un aizmigu, un nu es esmu pamodies, jo Tas Kungs mani sargā. Es nebīstos no daudzajiem tūkstošiem, kas visapkārt nostājušies pret mani. Celies, Kungs, palīdzi man, mans Dievs! Jo Tu sīti pa vaigiem visiem mani ienaidniekiem, Tu bezdievīgiem satrieci zobus. No Tā Kunga nāk palīdzība, Tava svētība lai plūst pār Tavu tautu! (Ps.3)

Pateikties tad, kad negribas pateikties

Pļaujas svētkos ir ierasts pateikties par visu labo, ko Dievs mums ir devis. Dažreiz ir tā, ka ir grūti atrast spēku pateikties, un domas ir vien par to, kā Dievs pieļauj nepatīkamo, kas ir noticis. Lasot Dāvida psalmu, mēs arī varam izprast šo viņa neizpratni.

Vai nav tā, ka spriežot ar cilvēcīgu prātu, sanāk šāds spriedums: “Ja reiz mēs esam Dieva adoptēti bērni; ja pats Visuvarenais Dievs ir mūsu Debesu Tēvs, tad mums vajadzētu veikties visās lietās!?” Cilvēcīgi spriežot, mums nevajadzētu būt nekādiem pretiniekiem. Nekam mums nevajadzētu traucēt pildīt mūsu labos nodomus. Mums nevajadzētu būt pakļautiem nekādiem citiem spēkiem vai apstākļiem, kā vienīgi pašam Visu varenajam Dievam, kas būtu virs mums un neļautu mums nekam sliktam notikt. To mēs lasām arī 3. psalmā. Dāvidu vajā viņa paša dēls, kura vārds (ironiski) nozīmē – “Tēva miers”. Un šajā psalmā Dāvids izsaka neizpratni: “Dievs, kā?”

Tad Dāvids atskārst ko dīvainu. Neskatoties uz to, ka Dievs pieļauj tādu Dāvida apkaunojumu; neskatoties uz visām tām grūtībām – viņam esot tajās ciešanās, viņš saprot, ka viņš vēl joprojām ir Dieva bērns. Viņš vēl joprojām tur šo garīgo apgaismību; viņš vēl joprojām piedzīvo Dieva žēlastību. Viņš ir savās grūtībās, bet tai pašā laikā atskārst, ka viņš ir patvēries Dievā. Dievs ir viņa vairogs; Viņš ir zem Dieva mēteļa; nošķirts no apkārtējās naidīgās pasaules. Kaut tai pašā laikā viņš bēg no saviem pretiniekiem.

Vai tad ar mums nav līdzīgi? Mēs tāpat kā Dāvids arī nonākam dažādās grūtībās paši sava grēka dēļ. Mēs visi taču zinām, cik svētīgi ir regulāri lasīt Bībeli! Kādu ticības spēku mēs no tā iegūstam visai atlikušajai dienai! Bet, tad aizmirstot, laikam ejot, attopamies, ka esam izsalkuši, novārguši, ka nav vairs šī garīgā spēka, kāds tas bija iepriekš!

Tad mēs lasām, ka Dievs paceļ galvu... ! Tas nozīmē, ka tad, kad šķiet, ka viss jūk un brūk, tad ticībā uz Kristu nāk apziņa, gluži kā Jāņa evanģēlijā mēs lasām: “*Tiem, kuri viņu uzņēma, kas ticēja viņa vārdā, viņš ļāva kļūt par Dieva bērniem.*” (Jņ.1:12) Kad apzinies, ko esi ieguvis ticībā uz Kristu – tas paceļ galvu! Vai, citiem vārdiem, tas, kas lika nolaist galvu, uzlūkojot visas tās neveiksmes un ķezas, tad atkal vērsot savu skatu uz Kristu, uz to, ko vienīgi Jēzus spēj dot, tad saproti – nav nemaz tik slikti! Tas liek pacelt galvu! Tas izmaina skatījumu uz dzīvi!

Gluži kā Dāvids, kad viņš bēga, kad viņu gribēja panākt viņa ienaidnieki, Viņš saka: “... *es varu mierīgi atgulties, gulēt un pamosties, jo Tas Kungs mani uztur Savā žēlastībā!*” Pat, ja tie ir tūkstoši, kas viņu ielenc, Viņš nebaudīsies, jo Kungs viņu uztur!

Tad, kad mēs pārdomājam to, kāds Dievs īsti ir, kad Viņš mūs tur Savā patvērumā? Ka neskatoties uz grūtībām mēs varam satvert Viņa mieru. Mēs lasām, ka Kungs nav vien tāds Žēlotājs; Tāds, kas sargā vien Savus bērnus no pārbaudījumiem, lai bērni varētu tos izturēt. Viņš ir arī tāds, kurš par mums cīnās. Viņš ir tāds, “... *kas sit pa vaigiem visiem mani ienaidniekiem, un bezdievīgiem satriec zobus.*” (Ps.3:8) Tā tas psalmā ir rakstīts.

Kad mēs piedzīvojam kādus sātana uzbrukumus, tad arī šajos gadījumos, mēs varam patverties Dievā un zināt, ka tas, kas tevi sargā ir pārāks pat pār tūkstošiem kritušo eņģeļu. Viņš cīnīsies par tevi, jo tu ticībā turi Viņa apsoliņumus, ka Viņš tevi glābs!

Kristus ir vienīgā klints, uz kuras mēs varam nostāties un stingri stāvēt pat tad, kad viss brūk un grūst! Tad mēs atskārstam, gluži kā Dāvids: “*Mana balss sauks uz to Kungu, jo mana glābšana ir pie Viņa! Viņš mani glābj no tumsas, pat no sava paša grēka un pat no nāves! Un Viņa labvēlība, Viņa svētība ir pār Viņa bērniem!*”

Tad, kā apustulis Pēteris raksta, ka mēs esam Dieva spēkā pasargāti caur ticību, lai vienā dienā skaidri atklātos mūsu glābšana, kuru mēs turam Jēzū Kristū. Tā ir tā garīgā svētība, kuru mēs turam ar savām ticības rokām, kaut vai viss brūk un jūk, bet Dieva miers paliek! Āmen!

Mācītājs Gints Graudiņš
2021. gada Pļaujas svētkos

Mācītāja vēstule

Sveiciens no Baltijas piejūras meža mājām! Sveiciens šī gada Pļaujas svētkos!

Esmu dzirdējis, ļaudis sakot, ka nu es esot prom un ļoti pietrūkstot tieši manis teiktā...

Tā ir parasta situācija – kad kāds aiziet, tad saprotam, ka viņa klātbūtne ir bijusi svarīga. Tādēļ, tas nav kas īpaši pagodinošs, vienkārši tā dzīvē viss iet un mainās, kā vilnis pēc viļņa jūrā. Vienīgi, tas liek īpaši uzmanīgi ielūkoties tajā, kas mums ir dots šajā brīdī. Un atcerēties, atsaukt atmiņā iepriekš mācīto un piedzīvoto.

“Pārbaudiet visu, paturiet to, kas labs!
/1.Tes. 5,21/

Šie Pāvila vārdi precīzi izsaka manu aicinājumu Pļaujas svētkos. Ja kāds domā, ko gan es varētu teikt? – tad atbilde vienkārša – to pašu, ko iepriekšējos 22+ kalpošanas gados! Ne tikai Pļaujas svētku

nozīme, bet arī Dieva vārda iemiesojums nemainās. Tikai mēs pieaugam un ieraugām to aizvien dziļāk un skaidrāk, sev tuvāk pienākošu, visu mūsu dzīvi aptverošu.

Es nesēžu jūras krastā un nedomāju *dziļas* domas, cenšos būt kustībā, darot neatliekamos darbus ap māju un ejot pastaigās. Protams, domās gribas izsecināt no apkārtējā, no šodienas un no bijušā, kaut ko visaptverošu, bet prātā viss kustas un netverami turpina mainīties. Kā dienas gaismā mainās ar krēslu un tumsu, lai ataustu no jauna. Patiesībā, tā taču ir dzīvi apliecinoša doma!

Pāvils šajā vēstulē Tesalonīķiešu draudzei saka: *“Esiet vienmēr priecīgi! Lūdziet Dievu bez mitēšanās! Par visu pateicieties Dievam – tieši to Dievs grib no jums Kristū Jēzū.”* /1.Tes. 5,16/

Šajos Pateicības svētkos Dievs mums dod pilnu un sakratītu grozu – es domāju, ka šajā grozā ir ne tikai laime un baltās dienas, tur ir viss, kas ar mums ir noticis... Tas viss ir gan mācība, gan nasta.

Kad to aplūkojam, kādus augļus aizvadītājā laikā esam nesuši, piedzīvojuši, tad arī rodam mācību, kā dzīvot tālāk. Tad arī rodas pateicība par visu, ko Viņš mums ir devis.

Bet var jau arī nepieņemt, var teikt, ka Dievs un visa apkārtējā dzīve nav taisnīga, nav pareiza! Tad mēs turpināsim nest visu groza smagumu.

Pļaujas svētkos mēs esam aicināti saņemt augļus, kas mūs uztur, kas dod spēku tālākajam ceļam. Un šos Pļaujas svētku augļus mēs dodam tālāk – nesam uz baznīcu, vedam vecajiem ļaudīm – vai tad mēs krāmētu akmeņus savos dāvanu maisiņos, lai tie būtu smagāki?

Tad kādēļ mēs padarām savas nastas smagākas ar sliktām domām, apvainojumu, aizvainojumu un grūtsirdību? Arī no savas nastas ir jāņem smagums ārā, jāatstāj lūgšanā un ticībā! Ne skaļi, bet no sirds un patiesā uzticībā Kristum. Viņš ir klātesošs, Viņš visu to zina, arī mūsu grūtumus, atliek pašiem uz tiem norādīt, lai tie tūlīt pat kristu ārā no ratiem un veltos lejup bezdibēnī iekšā, kur cūkas sakrita, kad ļaunums viņās iegāja...

Lai viegli un priecīgi rit mūsu dienas pretī svētkiem un ikdienai, jo “Ikdienu arī ir zelts!”

Sirsnībā – mācītājs Juris Zariņš
Liepenē, 2021. gada Pļaujas svētkos.

Augstais un mūžīgais Dievs –
Mani gaišu un saulainu dari:
Vienīgais Tu to vari.
Liec,
Lai mana dvēsele klusi
Izplaukst kā zieds –
Izplaukst uz Tavu pusi.

~L.Breikšs~

Svētrunas pieraksts

Debestēva aicinātie

Jņ.6:56–69

Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī, un Es viņā. Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī.

Tāda ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi, jo tie ir miruši. Kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi."

To Viņš sacīja, mācīdams sinagogā Kapernaumā.

Tad daudzi no Viņa mācekļiem sacīja: "Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?"

I Bet, kad Jēzus noprata, ka Viņa mācekļi par to kurn, Viņš sacīja tiem: "Vai tas jums ir par piedauzību?"

Kā nu, kad jūs redzēsīt Cilvēka Dēlu uzkāpjām, kur Viņš iepriekš bijis?

Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.

Bet ir kādi jūsu starpā, kas netic." Jo Jēzus no paša sākuma zināja, kas ir tie, kas netic, un kas ir tas, kas Viņu nodos.

Un Viņš sacīja: "Tāpēc Es jums esmu sacījis, ka neviens nevar nākt pie Manis, ja tas viņam nav Tēva dots."

No šī brīža daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja Viņam līdzi.

Tad Jēzus sacīja tiem divpadsmit: "Vai arī jūs gribat aiziet?"

Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: "Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais."

Mūsu Kungs un Pestītājs nav vienmēr runājis tādus vārdus, kurus cilvēkiem būtu viegli uzņemt. Uzņemt (nevis saprast!) nozīmē tos atzīt un pieņemt kā patiesību un kā dzīvību.

Šis dialogs ar jūdiem iesākās pēc tam, kad Jēzus bija paēdinājis vairāk kā 5000 vīru, neskaitot līdzņemtās sievas un bērnus. Viņam pārceļoties uz otru krastu, ļaudis atkal saskrēja kopā, un Jēzus tos uzrunāja, norādot, ka viņi sanākuši tādēļ, ka bija baudījuši Viņa dalītās maizes, un ka īstais iemesls nav tādēļ, ka viņi būtu Kristu atzinuši, bet gan tādēļ, ka ir ēduši no šīm maizēm.

„Jēzus viņiem sacīja: *"Patiesi, patiesi Es jums saku: nevis Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet Mans Tēvs jums dod īsto maizi no debesīm."* (Jņ.6:32). Daļa jūdu uzreiz apvainojās, uzreiz sāka runāt, ka Mozus ir devis maizi tuksnesī, jo viņi ļoti labi saprata līdzību starp Mozu un Jēzu.

Nepatiesākus vārdus būtu grūti atrast, bet Jēzus nemitīgi nenorāj un neraida lāsta vārdus pār Dieva vārdu mācības kropļotājiem, Viņš tikai skaidri pateica – **Mozus jums to nedeva**. Atcerēsimies Sv. Rakstus. Kas izraēliešiem tuksnesī deva maizi? Tas Kungs viņiem teica, ka viņi izies katra rīta agrumā un salasīs noteiktu daudzumu mannas uz katru cilvēku. Un tā tas būs katru dienu, kamēr viņi dzīvos tuksnesī. Mozum ar to nav nekāda sakara, tā bija Dieva dāvana dumpīgajai Izraēla tautai, kura negribēja ticēt, ka Dievs viņus ir izvedis, ka Dievs ar viņiem ir kopā, ka Dievs spēj par visām viņu vajadzībām gādāt. Viņi nemitīgi kurnēja pēc visa tā, ko bija pieraduši saņemt Ēģiptes zemē Gošenā kļaušu verdzībā. Viņi labprātāk baudīja to maizi, ko viņiem deva faraons, nevis to, ko viņi varēja izlūgties un saņemt no sava Radītāja, no Dieva.

Lai arī tas atkārtojās 40 gadus, tomēr šis notikums ir unikāls, jo to nevar ar prātu aptvert, ne zinātniski pierādīt, ne noliegt, jo iziešana no Ēģiptes notika vienu reizi. 40 gadus tuksnesī maldījās tikai viena tauta, tikai vienai tautai bija dzīvais Dievs. Pārējām tautām bija elki.

Šādi brīnumi, kā pāriešana pāri Sarkanajai jūrai, mannas došana tuksnesī, apģērba un sandaļu nenovalkāšanās 40 gadu laikā, staigājot pa tuksnesi, nekad vairs neatkārtojās nevienas citas tautas vēsturē. Izraēla tautai tika daudz dots un tai tika apsolīts, ka Dievs dos viņiem tādu pašu pravieti no viņu vidus kā Mozu: „*Pravieti, kāds es esmu, Tas Kungs, tavs Dievs, tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, klausiet viņu.*” (5. Moz.18:15).

Te ir jautājums, vai viņi ieraudzīja Jēzū šo Pravieti? Vieni patiešām ieraudzīja, bija kādi, kas noteikti arī gaidīja apsolīto Pravieti. Atcerēsimies dialogu starp Jāni Kristītāju un farizeju delegāciju no Jeruzālemes (Jņ. 1:19–21): „*Šī ir Jāņa liecība, kad jūdi no Jeruzālemes sūtīja pie viņa priesterus un levītus, lai viņam jautātu: "Kas tu esi?" Viņš atzinās un neliedzās, bet apliecināja: "Es neesmu Kristus." Tad tie viņam jautāja: "Kas tad? Vai tu esi Ēlija?" Bet viņš saka: "Es tas neesmu." – "Vai tu esi gaidāmais pravietis?" Viņš atbildēja: "Nē." "* Jānis Kristītājs viņiem deva atbildi, norādīdams, ka Jēzus no Nācaretes ir Kristus. Šī atbilde bija pavisam vienkārša – „**redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku**” (29.p.). Arī savus mācekļus Viņš novirzīja pie Kristus, bet ne visi aizgāja pie Viņa. Kādiem Jānis bija svarīgāks, pierastāks, drošāks, varbūt agresīvāks. Viņus varbūt fascinēja Jāņa drosmīgā nostāšanās pret Heroda namu, viņi saredzēja Jāni Kristītāju cīnītāju. Bet Jēzū viņi saredzēja kādu cilvēku, kurš neatbilda viņu gaidām par to personu, kas viņus vadīs cīņā pret Heroda namu un romiešu

okupantiem. Vārdi: Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku, karavīriem nav iedvesmojoši. Ja būtu teikts – Jūdas lauva, kurš sabradās ienaidnieku zem savām kājām, domājams, lielākā daļa Jāņa mācekļu būtu pārgājuši pie Jēzus. Bet pieņemt Dieva Jēru, tas bija dots tikai dažiem. Kā lasām šodienas evaņģēlijā, 65.p. – „*neviens nevar nākt pie Manis, ja tas viņam nav Tēva dots*”. Tādēļ lielākā daļa Jāņa mācekļu palika pie Jāņa.

Tādēļ arī sinagogas mācībā, ko Jēzus pasniedza Kapernaumā, tik daudzi aizgāja projām no Viņa. Varētu likties, ka tā bija liela katastrofa Jēzus kalpošanā, – ja mēs šodien ieraudzītu kādu kristīgo draudzi, kurā vairāk nekā 500 cilvēku nāk uz dievkalpojumu, un pēc kāda gada tajā tikai 50 sanāk kopā, mēs teiktu, tā ir arī katastrofa, kas gan noticis. Mēs raugāties uz Jēzu. Vai Viņš ko nepareizi pateica? Viņam taču bija sekotāji, kas gāja Viņam līdz diendienā, arī naktī, viņi nebija vienkārši svētcēlnieki, par viņiem rakstīts, ka viņi bija mācekļi. Tātad viņi Jēzu uzskatīja par speciālistu Dieva vārdā, no kura var mācīties patiesību. Jēzus vārdi – kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī un Es viņā, apraksta arī Viņa iepriekšējo mācības daļu Kapernaumas sinagogā, kur Viņš sacīja – Es esmu dzīvā Maize, kas nākusi no debesīm un pasaulei dod dzīvību.

Jūdi nesaprata to, ka Jēzus sāk pamazām sijāt mācekļu ticību, uzticēšanos un pašātvību uz Viņu, **lai no Viņa nošķirtos visi tie, kas nav Tēva aicināti**. Tādēļ Viņa mācība, kā paši mācekļi sacīja, kļūst smaga, tomēr tā ir patiesa, savukārt mācekļu prāts ir aptumšots, jo Svētais Gars nav viņus aicinājis un uzrunājis. Viņi ir nākuši ne tāpēc, ka ir atzinuši, ka Viņš ir Kristus, bet ka Viņš darījis zīmes. Ja tas būtu svarīgākais, tad arī šodien un arī gadsimtus iepriekš visas baznīcas paliktu tukšas, tiktu pamestas kā nevajadzīgas.

Zīmes, kā 5000 cilvēku paēdināšana, norādīja, ka Jēzus Kristus ir pravietis, par kuru Tas Kungs Mozum bija teicis. Ja zīmes, ka aklie redz, kurlie dzird, mēmie runā, tizlie lēkā kā brieži, piepildījās Jēzū no Nācāretes, jūdiem vajadzēja saprast, ka Viņš nav vienkārši skolotājs, kurš saprot Svētos Rakstus, bet par kuru pats Dievs liecina, ka Viņš ir šo rakstu autors, kas Dieva vārdus runā tieši, nevis pastarpināti, un ka pats Tēvs caur Viņu runā. Tādēļ arī Kristus brīdināja, ka tas, kas Viņu neklausīs, nāks sodā, jo nav ticējis un nav klausījis Dieva vienpiedzimušā Dēla vārdam. Tātad šie vārdi – kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer – ir saistīti ar debesu Maizi, par kuru Jēzus tālāk pasludina, Es esmu tā dzīvā Maize, kas dod pasaulei dzīvību. Ar to Viņš norāda, ka ir Dievs, ka **Viņš ir Dieva Vārds – Logos**.

Jūdu mācekļi ļoti labi saprata, ko Viņš ar to domāja, jo tā laika filozofiskais princips gan jūdaismā, gan hellēnismā bija, ka pasaule ir radīta caur Dieva Vārdu, kas ir pirmais princips visām lietām, taču viņi nevarēja pieņemt faktu, ka viņu priekšā stāv miesā iemiesots dzīvais Dievs.

Ja esmu Jēzus māceklis, ne visu es varu saprast, klausoties Dieva Vārdu, bet visu es varu pieņemt, un es to sapratīšu, jo man tas tiks atklāts. Tādēļ arī, kad Jēzus runāja par augsnēm, kurās krīt Dieva Vārds, tātad par cilvēku sirdīm, kuras saņem Dieva Vārda sēklu, Viņš pozitīvi izteicās tikai par vienu, kura ir mīksta – uzņēmīga, jo tajā Vārds var iekrist un nozust no virspuses, iesakņoties, jo tā ir laba zeme, kurā ir valgme. **Šis sirds ir gatava aizmirst pasauli** ar visām tās kārbām, un nodoties Dieva vārdam, un tajā aug ar pacietību.

Lūk, mēs redzam šos dažādos „sietus”, ko Kristus ir uzlicis. Tajos tiek atsijāti visi tie, kuri nav Debestēva aicināti. Vai ir brīnums, ka nepaliek daudz mācekļu? Nē, jo Jēzus teica, **ne jūs Mani, bet Es jūs esmu izredzējis** par Saviem mācekļiem, ka jūs ejat un nesat augļus. Šie 12 patiešām ir Dieva izredzēti un aicināti, un tikai tie, kurus Tēvs aicina, var pieņemt arī smagus, nesaprotamus, grūti aptveramus vārdus, dažkārt arī mīklās, lai piepildītos pravieša vārds, ka viņi dzirdēdami nedzird un redzēdami neredz, un savās sirdīs neatgriežas. Tie arī ir smagi vārdi, jo mēs gribētu, lai visi, kas dzird Dieva vārdu, atgrieztos un ieraudzītu savu grēcīgumu, grēcīgo būtību visā savā virspusējā labestībā. Ne tikai mazus, atsevišķus grēkus, vai kādu lielu grēku, kuru varētu nožēlot un atteikties, un tad kļūt par labo cilvēku, bet savu iekšējo grēcīgo būtību, kas saceļas pret Radītāju. To tikai Debestēvs var atklāt, tāpat arī to, ka Jēzus nav tikai cilvēks no Nācetes, bet, ka Viņš ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls.

Šie vārdi viņiem bija pirmais pārbaudījums, jo jūdiem uzreiz acu priekšā ir bauslība – neēst asinis. Kā Viņš mums var dot Savu miesu un Savas asinis? Bet Kristus negrasās mainīt šos vārdus, atvainoties par viņiem, Viņš vēl skaidrāk turpina – **ja Tēvs pie Viņa neved, tad tas nevar būt Viņa māceklis**. Un daudzi, par spīti tam, ka Kristus darīja zīmes un brīnumus, kas atbilda pēc Svētajiem Rakstiem Viņam kā īstajam, patiesajam un vienīgajam Kristum, ignorēja Jēzus mācību, un padevās viltīgajiem farizejiem.

Tā mēs redzam, ka pie Kristus var atgriezties tikai tad, ja tas ir dots no Tēva, tad šī atgriešanās ir patiesa. Cilvēks pavisam citādāk uzlūko Dieva Vārdu. Viņš pārstāj apvainoties uz Dieva vārdu. Mācekļi, kas aizgāja,

piedauzījās, apvainojās, vienkārši nevēlējās to klausīties; varbūt viņi bija emocionāli, kā jau daudzi austrumnieki, bet ne jau vārguļi, kuri nevarētu izturēt viedokli, kas viņiem nepatīk. Tas bija garīgs apvainojums, nevis virspusējs un emocionāls, jo Kristus nerunāja tā, kā viņiem gribētos.

Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī. Šeit nav domāta burtiska miesas ēšana un asins dzeršana. Kristus nāk ar dzīvību, kas ir Garā, tālāk paskaidrojot, ka miesa neder nenieka, bet Gars dara dzīvu. Lai arī daudziem gribētos domāt, ka šeit ir domāts tieši Svētais Vakarēdiens, tomēr te runāts par Kristu kā Viņa būtību, kas dara dzīvu. „*Es esmu dzīvā Maize, kas nākusi no debesīm, un pasaulei dod dzīvību*”, – nevis tikai dažiem, bet visiem dod dzīvību un eksistenci. Tas, par ko Jānis rakstīja – „*iesākumā bija Vārds, vārds bija pie Dieva, Vārds bija Dievs, caur Viņu viss radīts, kas ir, un nekas, kas radīts, nav radīts bez Viņa*”. Viņš tāpat apliecina šeit vēlreiz, ka **Viņš ir tas īstais un patiesais dzīvības devējs**, ka debesu manna bija tikai Kristus prototips, norādot uz Viņu kā īsto un patieso dzīvību. Tāpat debesu manna bija zīme, bet Kristus ir īstā dzīvība. Viņš saka, kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi, jo jebkura cita maize, pat tās, kas ir bijušas zīmes, nav devušas mūžību, jo viņu tēvi ir miruši tuksnesī. Bet, kas šo maizi bauda, tāpat, kas no Kristus dzīvos, bet nevis no dienišķās maizes, tas dzīvos mūžīgi.

Tas sakrīt ar daudziem citiem Kristus vārdiem, ko Viņš ir sludinājis un mācījis, bet šo Viņš sacīja, kad mācīja sinagogā Kapernaumā, kur jau draudze bija sapulcējusies sabata dienā, un sinagogas priekšnieks Viņam bija atļāvis mācīt.

Arī mums ir līdzīgi: ir vairāki **ienesli, kādēļ cilvēki ir atstājuši Dieva draudzes**, savas sapulces. Viens no tiem noteikti ir šī piedauzīšanās pie tā, kā Dievs un Kristus pārvalda šo pasauli. Mums, līdzīgi kā jūdiem, ir savas gaidas, ilgas un vēlmes, ko gribam, lai Dievs piepilda; katram ir neatliekamas vajadzības, ne tikai, kas miesu, vai dvēseli skar, bet arī citus cilvēkus (jo mums ir tuvinieki, draugi, cilvēki, no kuriem atkarīga mūsu labklājība, piem., valdība). Kas notiks mūsu dzīvē tālāk, vai tā būs dažādu briesmu pilna, vai tā būs droša? Daudziem ir arī veselības problēmas, kas viņus nomāc. Cilvēki gaida no Dieva palīdzību, –

“es taču Dievam ticu, nāku klausīties Viņa Vārdu”, vai tad Dievs nav daudzus apsolījumus devis, piemēram, ka Viņš taisno izglābs no visām viņa bēdām. Jā, bet Bībelē ir arī rakstīts, ka taisnajam ir daudz ciešanu.

Tā ir ļoti liela pretruna mūsu cilvēciskajā prātā, – mēs vēlamies būt bez ciešanām, mēs tās nevēlamies ne saņemt, ne pieņemt, bet gribam, lai tūlīt pat Dievs no tām izglābj, bet vai tās maz ir ciešanas, ja īslaicīgas? Īstas ciešanas ir nopietnas, tad, kad tās ir mokas dvēselei, mokas miesai. Šādā stāvoklī, līdzīgā kā Ījabam, jāapņemas neatmet Dievu, neklausīt tiem, kuri saka, atsakies no Dieva, tev būs labāk. Tie saka: „Paskaties, Viņš taču tev nepalīdz, un tu viņam vēl tici?” Šādi kārdināts cilvēks pēkšņi sajūt sevī tādu kā pārliecību, – „jā, tiešām, vai nu Dievs mani nemaz neklausā, vai Dieva nemaz nav”. Toreiz pie visām zīmēm un brīnumiem palika tikai 12 mācekļi. Padomājiet par zīmēm un brīnumiem, kurus Viņš rādīja! Ja šeit tādi brīnu mi baznīcā notiktu, vai tad tā būtu tukša? Tomēr es teiktu – uz kādu laiku būtu pilna, bet tad atkal kļūtu tukša, jo līdz ar zīmēm un brīnumiem nāca arī Jēzus patiesības vārdi par cilvēku grēcīgumu, par to, ka viņi ir atsvešinājušies no Dieva, ka Dievu viņi nesaprot, ka Dieva ceļi viņiem ir sveši un ka Dievs viņus aicina atgriezties no grēkiem un paļauties uz Dieva žēlastību. Cilvēki vēlas arī kaut ko, kas piesaista viņu dvēseles uzmanību, un tad parādās tie, kurus **Kristus ar saviem vārdiem atsijā, vienkārši paņem nost lieko, tos, kas nav Debestēva aicināti.**

Šie vārdi ir smagi, kas tajos var klausīties. Grieķu valodā tas tiek aprakstīts kā nepieņemami vārdi, ko nevar vienkārši pieņemt un teikt – Jēzus ir Dievs un visa pasaule no Viņa ir atkarīga, ka visa dzīve pilnībā Viņam ir jānodod, no sākuma līdz beigām, savi grēki ir jānes Viņa priekšā. Šādi vārdi ļoti daudzus apgrēcina, jo, ja cilvēki neapgrēcinātos no šiem vārdiem, viņi sāktu interesēties par tiem un uzdot jautājumu, – vai tas, ko sludinātājs saka, tiešām tā arī ir?

Ir jāpēta, jāaizdomājas, kādēļ mācītājs runā par iedzimto grēku. Tad kādēļ par spīti tam, ka es saprotu, ko tas nozīmē, es izliekos pilnīgi vienaldzīgs pret to? Kāpēc man neiedrebas sirds, kāpēc nav nekāda satraukuma, **kāpēc nav nekādu baiļu nostāties Dieva priekšā**, – no kurienes tas ir?

Kā apustulis Pāvils teica, tam, kuram nav Kristus gara, tas Viņam nepieder. Tikai tāds, kam ir Kristus Gars, var palikt pie Kristus arī lielajos pārbaudījumos un sijāšanas laikos. Tad, kad sātans ir iedomājies sijāt draudzi, daudzi kristieši **negrib ņemt Dieva ieročus**, viņi zaudē šo ticības cīņu un aiziet bojā kopā ar pasauli. Diemžēl nav daudzi, kas uzņē ms visus Dieva ieročus, lai varētu pastāvēt kārdinājuma dienā.

Citi savukārt grib, lai pasaule viņus mīlētu, jo tās labās izjūtas no atzinīgiem skatiem, no uzslavām, no uzlielīšanas viņiem ir svarīgākas par tiem vārdiem, ko Dievs teiks, kad mēs nostāsimies Viņa priekšā. Kādus vārdus mēs vēlamies dzirdēt? Vai Pasaules atzinīgos galvas mājienus, vai tos vārdus, kas nāk no Visaugstākā, un saka – *labi, uzticamais kalps, tu biji uzticams pār mazumu, Es tevi ieceļu pār daudzumu*. Ko mēs gribēsim dzirdēt tajā dienā? Vai mēs domājam, ka Dievs nemaz tāds nav, ka šādus vārdus mēs nekad nedzirdēsim? Šādā gadījumā tas jau ir cits dievs, ne Tas, par kuru Jēzus liecināja, kā par Viņa Tēvu. Tas ir kāds dieviņš, mazs elciņš, uz kuru tu esi paļāvēs, bet tu ar viņu kritīsi.

Tāpēc iekarsies un atgriezies pie vienīgā, īstā un patiesā Dieva! Viņa vārdi var būt smagi, bet viņi ir dzīvības vārdi. Tie ved tevi uz atgriešanos un grēku piedošanu, jo, cik Dieva vārdi ir smagi par cilvēku grēcīgumu, par viņu nespēju Dievu un Viņa ceļus uztvert un saprast, tik daudz vairāk saldi, tīkami un patīkami ir Dieva žēlastības vārdi. Brīnīšķīgā vēsts par to, ka mūsu milzīgais grēku daudzums ir piedots, ka Kristus svētās un dārgās asinis ir izlietas par mums, Viņa dzīvība ir atdota par mums, lai tā varētu ieplūst mūsos caur Viņa Garu un darīt mūs patiesi dzīvus mūžībai. Nepiedauzīsimies pie tiem, kas aiziet prom, atcerēsimies, ka ne visiem ir Tēva dots; daudzi ir nākuši uz draudzi citu iemeslu dēļ, ne Kristus dēļ, ne savas dvēseles pestīšanas dēļ, ne tāpēc, lai būtu mūžīgi kopā ar Dievu, bet kaut kādu īpašu savu domu vai izjūtu dēļ, vai sagādīšanās dēļ, bet ne Dieva, mūsu Debestēva aicināti.

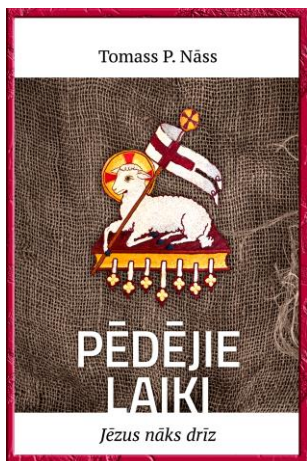
Bet tie no jums, kuri atzīstat, ka esat Tēva aicināti, **neatstājiet sapulces, neatstājiet Kristus vārdu, Viņa žēlastības līdzekļus. Esiet drosmīgi, esiet stipri, nebaidieties!** Jo Debestēvs jums ir valstību apsolījis, jūsu cīņa nav veltīga, jūsu pārbaudījumi un ciešanas nav veltīgas, jo Debestēvs ir nolēmis jums dot valstību. Tev, Kristu, mūžīgās dzīvības Vārdi un mūžīgs gods un slava draudzē, audžu audzēs un mūžīgi. Āmen!

Mācītājs Ingus Dauksts,
svētrunas pieraksts

Bibliotēka

Pēdējie laiki: Jēzus nāks drīz

Tomass P. Nāss

Vai jūs kādreiz ir urdījusi ziņkāre par to, kas notiks nākotnē?

Vai esat vēlējušies uzzināt, vai situācija pasaulē uzlabosies vai pasliktināsies? Vai esat vēlējušies uzzināt, kāds gals piemeklēs šo pasauli? Vai esat vēlējušies uzzināt, cik daudz laika šai pasaulei palicis? Ja tā, tad šī grāmata ir domāta jums! Kristīgajā ticībā atbildes uz šiem un līdzīgiem jautājumiem sniedz eshatoloģija jeb mācība par pēdējām lietām. Tā ietver uzskatus par Kristus otrreizējo atnākšanu, par antikristu, par Dieva tiesas dienu, par elli un debesīm, par cilvēka

pēcnāves stāvokli utt. Interese par šiem jautājumiem ir ļoti atšķirīga. Vieni ir vienaldzīgi un pat pauž izsmieklus, jo vai tad tāda pēcnāves dzīve un tiesa vispār pastāv un vai mums nav jādomā tikai par maksimāli komfortablas dzīves iekārtošanu šeit un tagad? Citiem ir neveselīga un pārspīlēta interese par pasaules gala datumu, veidu un vietu, par elles šausmām un debesu svētlaimības detaļām. Luterāņiem eshatoloģija nav ticības dzīves un teoloģijas centrā, tomēr tā ir ļoti svarīga, jo atbild uz jautājumiem, kas sagaida Kristus ticīgu cilvēku pēc viņa nāves un uz ko tas var cerēt mūžībā.

Rādīšanas liecības

Vai zemes vecumam ir nozīme?

Zemes vecums ir ļoti svarīgs jautājums ne tikai kristiešiem, bet ikvienam, jo šis ir jautājums par evaņģēliju, kam ir galvenā nozīme Kunga Jēzus Kristus mācībā un darbā, par Dieva raksturu un Viņa Vārda ticamību.

Liela nozīme ir slimību, nāves un ciešanu izcelsmei. Saskaņā ar evolūcijas filozofiju, tās pasaulē ir pastāvējušas jau simtiem miljonu gadu. Fosilo dinozauru, kas [pēc evolucionistu uzskata] ir kā dzīvojuši pirms 100 miljoniem gadu, mugurkaulā atklāti vēža audzēji, tādi paši kā mūsdienas cilvēkiem. Ir atrasti neskaitāmi cietušu un mirušu cilvēku galvaskausi. Tomēr, ja pieņemtu par patiesību šo ilgo vecumu, tad būtu arī jāpieņem, ka

nāve, ciešanas un slimības bijušas šajā pasaulē ilgi pirms Ādama un Ievas grēka, un tad Dievs būtu par to atbildīgs.

Evolūcijas filozofija ir izveidota, lai izskaidrotu, kā pasaule un viss varētu būt radies dabiskos procesos bez Dieva. Šajā filozofijā nav vajadzības un vietas pārdabiskajam, tādēļ tā nedarbojas. Miljoniem gadu šis uzskats iznīcina evaņģēlija un Dieva Vārda ticamību, arī to, kāds ir Dieva raksturs. Neiekrietiet šīs gudrās un maldinošās filozofijas gūstā. „*Pielūkojiet, lai kāds jūs nepieviļ ar savu prātniecību un tukšiem maldiem, kas dibināti uz cilvēku mācībām un pasaules pamatspēkiem, bet ne uz Kristu.*” (Kolosiešiem 2:8).

Rezumējot, ir ļoti svarīgi pieņemt, ka pasaule ir apmēram 6000 gadus veca, tieši tā, kā saka Dieva Vārds. Dievs sešās dienās visu radīja pārdabiski “ļoti labi”, bet pasauli izpostīja cilvēka grēks. Tā rezultātā iestājās nāve, slimības un ciešanas, kas nav bijušas miljoniem gadu. Nāve ir ienaidnieks. Jēzus Kristus samaksāja sodu par grēku, izpirka cilvēci un ar augšāmcelšanos uzvarēja nāvi – un tas viss tikai trīs dienu laikā.

No *Tasman Walker* raksta, *Creation Ministries Intenational*
<https://creation.com/the-age-of-the-earth-is-important>

Dzintaram vajadzēja ūdeni (un daudz)

Visā pasaulē ir atrasts fosilais dzintars (koku sveķi), kurā ir labi saglabājušies kukaiņi (un pat identificējami mikrobi kukaiņu zarnās), ziedi, sūnas, gliemeži, ķirzakas, putnu spalvas un zīdītāju spalvas.

Starp laicīgajiem zinātniekiem, kuri datē dzintara fosilijas no 15 miljoniem gadu līdz pat 220 miljoniem gadu, ir domstarpības par to, kā dzintara ieslēgumi veidojušies. Lielākajai daļai pētnieku bija uzskats, ka sveķi, ko izdala koks, sacietē pie koka mizas, un organismi iestrēgst uz sveķu virsmas un pēc tam tālāk tiek pārklāti ar sveķiem. Tomēr šajā scenārijā nav ņemti vērā dzintarā sastopamie ūdens organismi, piemēram, vēžveidīgie, austeres, gliemenes, aļģes u.c. Kā saldūdens un jūras ūdens radības varēja nokļūt lipīgajā koku sulā?

Daudzi kreacionisti jau sen ir teikuši, ka dzintara fosilijas visā pasaulē ir Grēku plūdu mantojums. Divu pētnieku novērojumi dabā liecināja, ka ūdenī no iezāģēta koka ieplūstošie sveķi iesprosto mazos

vēžveidīgos, ūdens vaboles, u.c. sīkbūtnes, tām neatstājot ūdens pasauli. Šie novērojumi norāda, ka, lai veidotos bagātīgās pasaules dzintara fosilijas, bija nepieciešami apstākļi, ko nodrošināja globāli katastrofāli plūdi. Ūdens aizkavē sacietēšanas un “dzintarošanas” procesu, ko parasti rada gaisa skābeklis. Tādējādi sveķi zem ūdens ilgāk paliek lipīgi un, visticamāk, iesprosto kukaiņus un citus organismus.

Plūdu laikā izrautie koki triecienos varēja zaudēt mizu un izdalīt daudz sveķu. Ja ņem vērā neskaitāmās dzintara fosilijas, kas atrodamas visā pasaulē, jābūt skaidram, ka bija vajadzīgs daudz ūdens – ļoti lieli plūdi. 1.Mozus 6.–9.nodaļā aprakstīts šis notikums, kurā lija 40 dienas un 40 nakts.

Paleobioloģiskos faktus par dzintara slāņiem nav iespējams saprast, ja netiek pieņemts, ka tie ir nesti ar spēcīgu ūdens plūsmu – plūdiem. Dzintara nogulsnes bieži vien ir saistītas ar brūnoglēm, tādēļ uzskata, ka ar ūdeni tika pārnesti „daudz sveķus ražojoši koki”, kas pēc tam tika aprakti zem māla un smilšu nogulsnēm bez skābekļa, kamēr sveķi kļuva par dzintaru, kokiem kļūstot par brūnoglēm. Arī siltums, iespējams, ir bijis faktors, kas veicināja sveķu plūsmu no koka. Varbūt plūdu ūdeņi, kurus vietām sildīja “dziļūdens avoti” (1.Mozus 7:11), nodrošināja ideālus apstākļus lielam šķidra dzintara daudzumam, kas pirms sacietēšanas varēja izplūst no peldošajiem balķiem.

No David Catchpoole rakstiem, *Creation Ministries Intenational*

<https://creation.com/amber-needed-water>

<https://creation.com/gladiator-an-extinct-insect-is-found-alive#amber>

(tulkots ar izdevuma laipnu atļauju; *Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission. This use does not imply that CMI either endorses or opposes the positions taken in articles on other topics*)

Mums rakšta

Trīs dienas Liepājas zīmē

Lai labi pavadītu laiku, nav obligāti vajadzīgi tāli ceļojumi vai daudz naudas. Esmu iemācījusies baudīt vienkāršas lietas. Tas laikam nāk ar vecumu un dzīves pieredzi. Un tā – šoreiz dodos uz Liepāju. Pēc jauniem iespaidiem, pēc atmiņām. Kaut kā velk mani pie sevis „tā pilsēta, kurā piedzimst vējš”! Nezinu, varbūt tāpēc, ka tā ir manas mammas dzimtā puse, bet varbūt vienkārši tāpēc, ka tur dzīvo atvērti un jauki cilvēki. Šai pusē –

Medzē un Karostā dzīvo arī manas māsīcas un brālēni. Un vēl – katru reizi Liepājā es satieku arvien jaunus draugus, vai kādu senu paziņu.

Agraajā rīta autobusā šodienai tāds neparasts pārsteigums – sieviete, kas apsēžas man blakus, sveicina! Šodien, kad katrs ierāvies savā čaulā un pat neskatās uz otru cilvēku, tāds „labrīt” tiešām ir brīnums. Pārmijam dažas pieklājības frāzes, vēl šo to, bet sarunas neturpinām. Un, vai vajag? Katra domājam savas domas, bet viņas sveiciens pilda sirdi ar siltumu.

Izbraucam no Rīgas. Es priecājos par mūsu skaisto zemīti, par laukiem, jau mazliet rudenīgās krāsās tērptajiem kokiem. Un kādi tie mākoņi! Ko tik tur nevar ieraudzīt! Lācītis guļ, atlaidies baltos pēļos, pūdelis piecēlies pakalķājās un vēro papagaiļa augstu izslieto seksti, turpat izplūkāta vārna un pelēks gulbis – laikam jaunulis...

Blakus Lāču maizes kompleksam uz lielas kūts sienas pusdienu reklāma, kas mīļi sadzīvo ar turpat pretī esošo mēslu čupu. Caurbraucošajās pilsētiņās un ciematiņos pie katras mājas zied flokši, gladiolas... Druvas lielāko tiesu nokoptas, bet citās kombaini raujas „ka pelni put”. Stārķi ietur maltīti turpat pie lielo dampju riteņiem – laikam galīgi bailes pazaudējuši.

Anneniekos iekāpj sieviņa ar ābolu grozu – viss autobuss nosmaržo. Prasa – šoferīt, pie tā pagrieziena pieturēsiet? Skatos uz ābolu grozu un pēkšņi esmu savā bērniībā...

...Vecmamma katru ābolīti apskata, apmīlo, notīra un tikai tad to ieliek grozā, kas man jānes uz tirgu. Vecmamma dārzā auga tikai šķirnes ābeles. Arī ķiršu koki un plūmes nebija tur „kaut kādas”. Pie verandas auga liela sviesta bumbiere – tās bumbieri bija saldāki par medu, lieli, dzeltēni un sulīgi. Mana Kuldīgas vecmamma bija kaucmindiete – viņai viss bija perfekts, skaists un kvalitatīvs. Un to viņa prasīja arī no pārējiem. Dārza taciņas man bija jāravē „kā pa diegu”, tas vectēvam bija jānovelk gar taciņas malām. Neviena zālīte nedrīkstēja būt šaipus diegam.

Un puķes! Kādas tik puķes neziedēja manas vecmamma dārzā! Visa Kuldīga zināja Berlandu gladiolas, pojenes, tulpes, dālijas, amarilles, flokšus un rozes, jo arī tās vecmamma piegādāja kundēm, vai arī man bija jāiet ar sagrieztiem ziedu pušķiem viņai līdz uz tirgu. Vēl līdz šai dienai

atceros – gladiolas kārtojot pušķī, tās jāliek kopā ar muguriņām, lai nebojātu ziedus... jāsasien kopā galotnītes un kāti.

Man bija divas vecmamma – Kuldīgas un laukos Medzes vecmamma. Neticēsiet, bet maniem pilsētas vecvecākiem bija govys vārdā Bija. Gotiņu ganījām un sienu vācām turpat ventmalā pie Kuldīgas vecā ķieģeļu tilta, kur tagad ir kafejnīca, bērnu laukums un dīķis ar ūdenssrozēm. Vecmamma tuvākajiem kaimiņiem pārdeva arī pienu, krējumu, sviestu, un, kad es vasarās biju pie viņas, man bija piena kanniņas jāaiznes kundēm. Atceros, kā vienreiz aizmirsu no kanniņas izņemt naudiņu un to atcerējos tikai tad, kad kanniņa jau bija pilna ar pienu... Pāri upei parkā notika zaļumballes, spēlēja pūtēju orķestris, abas ar mūsu grābjam sienu un klausāmies... Toreiz skolēni balles nedrīkstēja apmeklēt, pat 11. klases skolēni nē – skolotāji dežūrēja pie vārtiem. Bet mums tik dikti gribējās ka ut pa žoga spraudziņu paskatīties, kādas tad tās balles īsti ir... Kā jau vasarā, mēs, bērni, gulējām sienaugšā. Mamma brīnās, kā tās meitenes tik ātri sienu sagrābj, visus darbus apdara un jau deviņos grib iet gulēt? Esot nogurušas... Bet mēs ar mūsu jau pa dienu esam aiznesušas uz kūtsaugšu kleitas, lai varētu pārgērbties un aizskriet pāri tiltam uz veco pilsētas parku...

Kūtsaugšā, dzīvojamai mājai pretējā pusē, bija lūka, pa kuru padeva augšā sienu. Tad nu mēs šo lūku izmantojām, lai varētu nemanāmi pazust... Pieķēra jau mūs ātri – nākamajā dienā kaimiņiene prasa mammai – kas tie tādi par krāsainiem „parašūtiem” tur no jūsu kūtsaugšas vakar lidoja...

Autobuss ripo klusi un līgani, kā par brīnumu, neviens netarkšķ pa telefonu. Tādas interesantas pieturas – Pienava, Kaķenieki, Biksti, Sēnīte, Zirņi... Te ceļa remonts. Autobuss kavējas. Mana kaimiņiene nervozē, vai tik znots viņu tai pieturā pagaidīs? Kundze brauc uz pāris dienām pie mazbērniem un izkāpj pieturā ar nosaukumu Marijas muiža. Nekur gan to muižu neredzu, vieni briksņi. Bet viņu sagaida znots! Tad jau viss būs labi.

Saldū saulains. Kad autobuss ie brauc kārtējā lokveida krustojumā, ieraugu pie baznīcas trepēm sastājušos ļaudis no Rozentāla gleznas... Blakus autoostai tirgus – kas tik tur nav nopērkams! Bet, kas mums daļas par tirgu – mēs braucam tālāk.

Kalvenē iekāpj salīkusi, maza mazītiņa sieviņa ar smagiem nesamiem. Pie nākamā ceļgala, šoferīt, izlaidīsiet? Kā tu nelaidīsi – pilnas divas ķeseles...

Arī Liepāja mani sagaida ar sauli un mākoņiem. Tā kā tikšanās ar māsīcu man norunāta tikai pēcpusdienā, nolemju mazliet pastaigāt un pie

tirgus, pretī Annas baznīcai, kādas kafejnīcas terasē padzert kafiju. Kad pasūtījumu sarakstā ieraugu auksto zupu, nevaru atteikties arī no tās. Apsēžos pie galdiņa un sāku ēst savu zupu, kas ir bagātīga un garšīga. Tāda sajūta, ka tajā salikts viss, kas tepat blakus tirgū dabonams. Pie mana galdiņa pienāk liela auguma vīrietis sarkanās biksēs, vienā rokā bļodiņa ar auksto zupu, otrā – tukša iepirkumu soma, uz sejas melna maska ar uzrakstu BMW. Vai drīkstu pie jums apsēsties ar savu zupu? Uzvedīšos mierīgi, ēdišu klusu, apsolu nečāpstināt un nešļurcināt... Sākumā nodomāju – tev citur vietas nav? Bet, paskatoties uz viņa sarkanajām biksēm, tad uz melno masku, ko kungs vēl arvien nav noņēmis, man jāsāk smieties, un es saku – jā, protams! Tikai to masku noņemiet... vai tad zupu ar masku ēdīsiet?

Tā vārds pa vārdam, un sākam ar svešo kungu sarunāties. Viņš ir Pēteris, atnācis uz tirgu savam sunim nopirkt kaut ko garšīgu. (Tādēļ daudz ko uzzinu par visiem viņa suņiem un pārējiem arī...) Mūsu apspriesto tēmu saraksts ir vienreizēji plašs! Tā kā vistuvāk, pāri ielai, ir Annas baznīca, sākam ar to. Arhitektūra, lokācijas vieta. Tad par ticību, katoļiem un luterāņiem, tiekam pat līdz Vatikānam. Protams, neizpaliek arī covidš ar visu no tā izrietošo. Kungs ir pensionārs, izbījis kuģu mašīnists, prasa, no kurienes es esot, ko darot. Uzzinājis, ko tik visu esmu dzīvē darījusi, ņemam priekšā autoceļus, mašīnu dzinējus, zivju daudzumu jūrās, neaudzināto jaunatni, pensionāru sāpi, neprecizās laika ziņas, ābolu neražu un... atkal atgriezīamies pie ticības.

Vīrs stāv kā klints – visa tā reliģijas būšana ir falša! Vai tāds Dievs vispār ir? Baznīcas korumpētas, mācītāji lielākie grēcinieki. Tavs Dievs man neko nav devis un nedod. Vīrs par to ir pilnīgi pārliecināts.

Redzi, Pēter, cik tas Dievs ir varens! Kādu Viņš tev stipru pārliecību devis! Tad prasu, vai viņš zina, ko vārds Pēteris nozīmē? Nezinot... Saku – klints, tas rakstīts Bībelē...

Vīrs paliek tāds domīgs. Sākam atkal visu no gala... Beidzot saku, ja gribi, varu tev telefonā kaut ko atsūtīt palasīt. Nē, telefons man vecais, podziņu, bet varbūt uz e-pastu... ar to es mazliet darbojos. Nu, labi.

Zupas bļodiņas jau sen izēstas, un mēs ar Pēteri atvadāmies – viņam jāiet uz tirgu, man uz Karostu. Bet ap sirdi tā forši, kā pēc labi padarīta darba. Ja tā padomā, mums taču apkārt ir tik daudz cilvēku, kuri ir tādi kā Pēteris. Cilvēki, kas nav iepazinuši savu Radītāju. Bet vajadzētu gan! „*Plaujāmā daudz, bet plāvēju maz.*” Vai tas bija Mateja evaņģēlijā? Vai Pēteris lasīs, ko es viņam aizsūtīšu? Ja jau adresi iedeva, varbūt lasīs... varbūt vismaz savas dzīves rudenī satiks Viņu, savu Dievu.

Pēc šīs vienreizēji neparastās tikšanās satiekos ar māsīcu, un abas braucam uz Medzi.

Šeit ir dzimusi mana mamma, un te daudz jauku brīžu esmu piedzīvojuši kopā ar otru savu vecmammu, saviem krustvecākiem, māsīcām un brālēniem. Te tik daudz puķu!

Gandrīz kā manā bērnībā! Akai gan toreiz bija apkārt sētiņa, bet dālijas vēl tās pašas... Vecā mājiņa mazliet sašķiebusies, un kūts tukša, jo brālēnam ar sieviņu savos 70 un 80 gados nav vairs pa spēkam to visu uzturēt. Bet blakus akai zem ceriņkrūma pie saklātā galda smaidīgs sēd mans brālēns. Viņam šodien vārda diena, atnākuši tuvākie kaimiņi un meita izcepusi papam īstu lauku torti. Tauriņkoks pilns taureņiem, un sēta ir pilna bērneliem, es jau vairs nezinu, kuram kurš – tie bērni tik ātri aug... Neticami, ka ir pagājuši vairāk kā sešdesmit gadu, kad es te tāpat skraidīju, lasīju jānogas, meklēju gardāko ābolu, mācījos slaukt govi, muku no tītara un spēlējos ar kaķēniem. Cik tomēr brīnišķi ir tā atgriezties... Apzināties, ka īstais prieks dzīvē rodams vienkāršās lietās.

Otrajā dienā vedu savu māsīcu apskatīt Liepāju. Vai nav jocīgi – nevis viņa mani, bet es viņu. Jā, ir cilvēki, kas nemīl staigāt vieni, un tādu nav mazums. Ejam kājām. Staigājam pa Liepājas ielām, ieejam veikaliņos, izstaigājam piejūras parku, apsēžamies kādas kafejnīcas terasē, dzeram kafiju ar saldo krējumu un ēdam ceptu persiku ar saldējuma zemeņu mērci. Iet garām vīrietis, apstājas mums tieši pretī, dzirdu – Zaiga?

Skatos, tā kā pazīstams cilvēks... Abi sirsnīgi sasveicināmies, bet īsti atpazīstu viņu tikai tad, kad vīrs atvadās ar vārdiem – tad sestdien tiekamies Carnikavā. Nu ja, esam kopā vairākas reizes bijuši *Camino Latvija* izpētes ceļos un darbos, stāstu vakaros par svētceļniekiem un apustuli Pāvīlu, kas notiek tik daudzās Latvijas vietās. Esmu priecīga, ka arvien vairāk cilvēku iesaistās šajā projektā, kas nes mūsu Latvijas vārdu pasaulē, bet galvenais – šī darbošanās palīdz gan pašiem ceļotājiem, gan to apdzīvoto vietu, kur iet cauri Svētā Jēkaba ceļš, iedzīvotājiem ieraudzīt un iepazīt Dievu, Viņa klātbūtni un sadzirdēt mūsu nesto Dieva Vēsti. Sludināt evaņģēliju var dažādi. Ir tik labi apzināties, ka vari būt pasaulē, bet piederēt Debesīm, ka esi no zemes, bet priekš Dieva valstības.

Vakara plānā – Cukurfabrika. Nezinu, kāpēc kafejnīcai tāds nosaukums. Varbūt tāpēc, lai atgādinātu man, kā savā jaunībā no Kuldīgas kolhozu cukurbiešu laukiem ar kravas mašīnu vedu cukurbietes uz Liepājas cukurfabriku. Pirmo reizi vadīju mašīnu ar piekabi, vīri sastājušies, visi smīkņā – kā nu šitas skuķis trāpīs pie īstās stirpas. Pa šiem dubļiem te jau dažam labam vīram iznāk stumdīties uz priekšu un atpakaļ... Bet es sapūšu vaigos, nolieku savu auto ar piekabi taisnā līnijā, ielieku atpakaļātrumā, aiztaisu acis, un... piekabe precīzi pie stirpas.

Bet šī vakara Cukurfabrikas jumta terase ir viesmīlīga un mājīga. Šeit satiekos ar saviem *Camino Latvija* kolēģiem un draugiem Ingu un Jāni. Viņi abi kalpo jau pieminētajā Annas baznīcā, bet iepazinās ar viņiem, kopā izpētot un marķējot mūsu Latvijas svētceļnieku ceļa posmus. Esmu atvedusi savas grāmatas, viņi man stāsta par saviem nākotnes plāniem – jau septembrī viņi dodas svētceļojumā uz Santjago de Kompostela. Un te nu mums tiešām ir ko pārspriest! Vēlu vakarā abas ar māsīcu vēl paspējam aiziet līdz jūrai. Saulrietu gan neizdodas noķert – mākoņi aizņēmuši visas labākās vietas.

Naktī beidzot nolijis lietus, un es, pa ceļam pasveicinot Katedrāli, dodos uz māju pusi... Vai zinājāt, ka Karostā Liepājas Svētā Nikolaja pareizticīgo Jūras katedrāle ir lielākais pareizticīgo dievnams Latvijā? Brīnumainā kārtā tai pat padomju vara nespēja neko nodarīt, lai gan Katedrāle atradās tieši karaspēka daļas „epicentrā”. Redz, kā! Viss, kas notiek, ir labi. Tikai, kā tieši labi, tas mums katram pašam priekš sevis ir jāatklāj.

Zaiga Ābele

Smaids

Cilvēka dzīve pilnīgi pārveidojas, ja sirdī ir Dievs, ja katru mirkli jūti Dieva reālo esamību sevī. Pirmais, kas jādara, jāmācās smaidīt, smaidīt laipni, draudzīgi, sirsnīgi kā mazi bērni. No dvēseles nākošais smaids ir kā Dieva atspulgs mūsos ikvienā.

Mūsu pelēcīgā ikdienā ļoti pietrūkst gaiši smaidošu cilvēku. Tā trūkst gan iestādēs, gan uz ielas, gan satiksmes līdzekļos un ģimenēs. Smaidīsim, un mūsu dzīve pārvērtīsies! Mēs paši līdz ar to pārvērtīsimies. Patiess smaids ir brīnišķīgs Dieva mākslas darbs.

Ja mēs mīlam Dievu caur Jēzu Kristu Dieva Dēlu, tad mums vajadzētu katru vakaru sacīt: „Manā sirdī deg mīlestība pret ikvienu cilvēku šai pasaulē, lai ikviena sirds ir Dieva svētības piepildīta un laimīga.”

Arī no rīta pamostoties vajadzētu pie sevis atkārtot: „Kungs, gribu dienu pavadīt Tavā vadībā un censties būt tāds (vai tāda), kādu Tu mani vēlies redzēt.”

Censties ikvienā cilvēkā saskatīt labo, gaišo, sniegt mīlestības smaidu. Pašam sev atkārtot: „Es esmu Dieva bērns, tas, kas man vajadzīgs, tiek man dots tagad un vienmēr.”

Dari ap sevi un sevī visu gaišu un skaistu, izkop sevī labestīgu humora izjūtu! Pricējies par saules stariem, par katru ziedu, par katru cilvēka sirdi, kuru tu vari mīlēt!

Neizcel tumšo, ļauno, negatīvo. Tas ir ļoti grūti, sevišķi šodienas apstākļos, bet apzināti ar gribu iespējams.

Atceries, ka Dievs izpaužas caur katru cilvēku un visu Viņa radīto pasauli!

Ja mēs gribam sasniegt tuvību ar Dievu, mums nepārtraukti jāceļ dzīvā Dieva templis mūsos pašos. Tad Svētais Gars piepildīs mūsu dvēseli, zudīs vēlēšanās grēkot, mazināsies slimības un nabadzība.

Tā ir dziļā lūgšana dvēselē, tuvība ar Dievu. Tas ir templis, par kuru runāja Jēzus, kas nav rokām celts, bet ar cilvēku sirdīm, kas aizsniedz Dieva troni.

Ja mēs šo pilnību meklējam sevī un citos – ikvienā līdzcilvēkā, tad mēs pasaulē vairojam gaismu, prieku un mieru.

Bet tas nav viegli, jo mēs esam par daudz iegrimuši zemes – šīs dzīves ikdienas sīkumos, kas mums liekas ļoti svarīgi. Mums grūti atzīt, ka Dievs mūs radījis kā dievišķas būtnes pēc savas līdzības. Ka mēs ikviens varam būt svēti, skaidri, pilnīgi un piepildīti ar Svēto Garu, ja mēs ik mirkli pēc tā tiecamies un cenšamies attīrīt savu dvēseli no zemes kvēpiem.

Maigiņa

Pārdomas

Ticība

Dabaszinātnes (tādas kā bioloģija vai fizika) pēta dabas likumus, piemēram, ģenētiskos, varbūtības teorijas, gaismas un gravitācijas likumus. Taču tās nav spējīgas izskaidrot, no kurienes šie likumi radušies. Kad kaut ko apgalvojam par unikāliem vēsturiskiem notikumiem, kas notikuši dabā – tādiem kā dzīvības rašanās – mēs pārejam citā, filozofijas vai reliģijas jomā – tātad ticības sfērā.

Dabaszinātnes jebkura apgalvojuma apstiprināšanai nepieciešams izpildīt divus priekšnosacījumus: pirmkārt, mēģinājuma rezultātiem jābūt novērojamiem, otrkārt, pašam mēģinājumam jābūt atkārtojamam.

Neviens nevar veikt Zemes rašanās aktu, un neviens to nav novērojis. Tas nozīmē, ka abas mācības – gan tā par pakāpenisko attīstību (evolucionisms), gan otra – par speciālu radīšanu (kreacionisms) – attiecas uz ticības jomu. Šeit neko pierādīt nevar. Evolucionārs vai kreacionārs, t.i., evolūcijas teorijas vai radīšanas piekritējs, var vienīgi mēģināt sameklēt faktus un datus, kas apstiprina viņa izvēlēto teoriju. Labāka teorija būs tā, ar kuras palīdzību būs iespējams izskaidrot lielāku daudzumu esošo faktus un kura vislabāk paredzēs jaunus faktus.

Vienīgais rakstiskais dokuments, kurš skaidro radīšanu, ir Bībele – Vecā Derība – piecas Mozus grāmatas (Tora), Praviešu un Vēstures grāmatas, un Jaunā Derība, ~ 6 tūkst. gadu garumā.

Šajā aprakstītājā, 6 tūkst. gadu periodā ir milzums fakti, kuri apstiprinājušies ar zinātnes atklājumiem un liecina par Dievu Radītāju Visuvaldītāju.

Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu. (Jņ.1:18)

Kā vēsta Bībele, Dievs ietver sevī trīs personas – Dievs Tēvs, Dievs Dēls un Dievs Svētais Gars, un Viņa lēmums bija radīt cilvēkus, Dieva bērnus, lai tie būtu Dieva tauta. Dievs radīja cilvēku, veidodams to pēc Sava tēla un līdzības, lai cilvēks kļūtu par mantinieku visam, ko Viņš radījis, jā, pat sagatavodams viņam debesu mājokļus.

Lasot Bībeli, redzam, ka viss radīšanas process ir radīts caur Viņu un uz Viņu, caur Viņu viss ir radies, bez Viņa nekas nav radies, kas ir. Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā.

Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās – gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. „*No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas.* (Rom.11:36a)

Pagaidām cilvēks nevar izskaidrot daudzas parādības un notikumus: „*Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,*” saka *Tas Kungs* (Jes.55:8). No Bībeles redzams – Radītājs izveidoja Zemi un ielika tajā cilvēku, lai tas, veidots Dieva Dēla veidolā, iemācītos dzīvot tādās savstarpējās attiecībās, kuras būtu bez grēka – svētas (nodalītas) Dievam, lai pēc zemes dzīves varētu dzīvot Viņa Valstībā.

Bībelē ir Dieva likumi, 10 baušļi u.c., pēc kuriem notiek cilvēces attīstība. Tas, kas ir pretrunā šiem likumiem (baušļiem), ir grēks, un grēka alga ir nāve, ne tikai miesiskā, bet arī garīgā, grēcinieki neredzēs Dieva valstību. Zinādams, ka neviens cilvēks nevar izpildīt visus Dieva baušļus, līdz ar to netiks Valstībā. Dievs nolika baušļus kā pilnības etalonu un sūtīja Savu Dēlu, lai Viņš piepildītu bauslību. Būdam bez grēka, Kristus (svaidītais svētais – Kristus) Jēzus (glābējs – Cilvēks) paņēmu vīsu cilvēku grēkus un nomirtu to vietā.

Dieva priekšā ir visa dzīves skatuve no radīšanas līdz laika beigām. Viņš kontrolē un vada visu, visur un vienmēr.

Cilvēks ir nemirstīgs gars, ietērpts laicīgā miesā, lai pēc pasaules dzīves kļūtu par debesu iemītnieku un pastarā dienā saņemtu jaunu miesu, jaunas debesis un jaunu zemi, bet kritušie (nosviestie) eņģeļi un neticīgie cilvēki (kuri nedzīvo pēc Dieva likumiem, bet paši ir dievi) ietu mūžīgā pazušanā. Pasaulīgs cilvēks visu rēķina pēc savas īsās olektes, tāpēc jāraugās, lai mēs apdomātos un vienmēr skatītos, kas tad ir īstās dzīves vērtības, kas ir dzīves pamats un kas tikai putekļi.

Noa un viņa sieva, trīs dēli un dēlu sievas sāka jaunu ēru. Un Dievs svētīja Nou un viņa dēlus un sacīja: *"Bet jūs augļojieties, vairojieties un piepildiet zemi lieliem pulkiem."* (1. Moz. 9:7)

Tā Zeme piepildījās ar vienādi runājošiem un domājošiem cilvēkiem un tie savā vieglprātībā sadomāja celt Bābelē torni uz Debesīm.

Dievs nogāza torni un sajauca valodas, izklīdināja ļaudis pa visu pasauli, veidodams tos par tautām un tautībām, lai katrs pēc savas saprašanas dzīvotu pēc Dieva likumiem un, sekodami tiem, nokļūtu Debesīs.

Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības. Raksti ir it visu saslēguši grēkā, lai apsolījums kļūt par Dieva bērniem taptu dots ticīgiem ticībā uz Jēzu Kristu, jo tikai Jēzus nāve pie krusta aplāja mūsu visu visus grēkus, lai mēs šķīsti varētu stāties Dieva ģimenē.

Jēzus saka: *"Tomēr Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis (Svētais Gars) nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums. Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu.*

Grēku – jo tie netic Man.

Taisnību – jo Es aizeimu pie Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsīt.

Tiesu – jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu".

(Jņ. 16:7–11)

Tā nu tagad Svētais Gars vada mūs ticībā uz Jēzu Kristu pretī Debesu valstībai, kas nevienam nav pierādāms, bet kas ir jāpiedzīvo katram pašam, pa kriptaiņai dienu no dienas.

Jānis
(no iegūto a tziņu krājuma)

Gaisma un tumsa

Kontrasts. Šajā laikā izjūtam, cik īsi ir gaismas brīži, vakara tumsa atnāk tik ātri un rīta gaisma nāk tik vēlu.

Un tad, kad uzspīd saule, jūtamies pavisam citādāk, kā atrodoties tumsā. Gaisma un tumsa ir kā divas realitātes cilvēka dzīvē. Grēks dzen cilvēku tumsā, jo tumsa tik daudz ko apslēpj. Un nav tāda cilvēka, kas negrēkotu.

Cik liela ir tava un mana tumsa? Cik daudz tevī un manī ir gaismas? Jā, mūsos ir abas šīs realitātes. Kristus nākšana dod iespēju atstāt tumsu un tās darbus. Bez Viņa mūsu izpratne par patiesību ir tik subjektīva, ka spējam pat tumsu saukt par gaismu un sacīt, ka tur nekā slikta nav... Šodien arvien grūtāk ir ieraudzīt, kur beidzas gaisma, un kur sākas tumsa. Tā ir dzīve krēslā, kur vēl nav pavisam tumšs, bet nav arī vairs gaisma. Kristus aicina Viņa gaismā. Tajā gaismā, kas manu tumsu izgaismo un dod spēku dzīvot ar Viņu gaismā.

Edgars Mažis

Zināšanai!

- Bībeles stundas – katru ceturtdienu pēc pl.18:00 Skype (*janabaznica1*) un YouTube kanālā (paliek ieraksts).

Smaidam

Pasmaidi, sirds gaiša kļūs! 😊😊😊

- – Apsūdzētais, kāpēc jūs aplaupījāt banku?
 - Banka pirmā sāka!
- – Kas ir tālāk – Ņujorka vai mēness?
 - Nu, kas par stulbu jautājumu! Kad tu, savā pagalmā stāvot, esi redzējis Ņujorku?
- Ja melns kaķis šķērsoja ceļu turp un atpakaļ – viņš dubultoja sodu vai atcēla nelaimi?
- Interesanti strādāt sieviešu kolektīvā...
 - Vienmēr uzzināsi kaut ko jaunu par sevi, starp citu – kā lielu noslēpumu.
- Zobārsts ir vienīgais cilvēks, kas var likt sievietei atvērt vai aizvērt muti, tiekot cauri sveikā.
- Mazais Jānītis risina krustvārdu mīklu:
 - „Bez kā nevar pagatavot pankūkas, pieci burti, pirmais “M” ?”
 - Nedaudz padomājis Jānītis raksta: “Mamma.”
- Pareizi ir teikt nevis sliņķis, bet persona ar ierobežotu vēlmi strādāt.
- Vienmēr brīnos, kad apmeklēju grāmatu veikalus – daudz grāmatu par tēmu kā kļūt bagātam, veiksmīgam, turīgam un dažas pārdevējas, kas garlaikojas pie letes. Viņas lasīt neprot, vai?

(No interneta dzīlēm)

Ikviens Dieva iedvesmots raksts ir arī noderīgs mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā.

(2.Tim. 3:16)

Šī ir grāmata, kura visus gudros un zinīgos atstāj kaunā un ir saprotama tikai vientiesīgajiem.

Tādēļ atmet visas savas iedomas un sajūtas, turēdams godā šo grāmatu – kā visaugstāko, cēlāko un lielāko svētumu, kā visbagātākās dārgumu raktuves, kas mūžīgi paliek neizsmeļamas. Nu jau vairākus gadus es izlasu Bībeli divas reizes, un, ja salīdzinu to ar lielu, spēcīgu koku, kurā ik vārds ir šā koka zars, – es pieskaros katram zariņam, gribēdams zināt, kādus augļus tas nes; un ik reizi atrodu augļus varenā koka zaros.

Mārtiņš Luters

Izdevumu sagatavoja:

A. Blūmiņa (krāsu izdruka), I. Buņķe (akvareļi),
A. Bormane, V. Daukste, A. Ķempe, J. Miķelsons